

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **nezl. A. V.**
zastoupen zákonným zástupcem M. N.
právně zastoupen JUDr. Vitem Kučerou, MBA, advokátem
vykonávajícím advokacii jako společník endors advokátní kancelář s. r.
o.
se sídlem Obrovského 2407, Chodov, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **3P EKONOM, s. r. o.**
se sídlem Dělnická 328, Trutnov
zastoupena Mgr. Simonou Vomáčkovou, advokátkou
se sídlem Horská 888, Trutnov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. října 2025, č. j. KUKHK-19115/DS/2025-3 (Pr)

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. října 2025, č. j. KUKHK-19115/DS/2025-3 (Pr), se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 269,40 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání (mimo jiné) žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 25.3.2025, sp. zn. 2024/7587/V/KRI, č.j. MUTN 13609/2025 (dále také jen „Společné povolení“), kterým podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), schválil stavební záměr na stavbu: „Přístupový chodník na p. p. č. XA pro objekt čp. X, ulice X, k. ú. xx“, obec X (dále také jen „Stavba“ nebo „Záměr“), a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. **První okruh žalobních námitek** se týkal neumožnění vykonat práva a neprovedení řádného přezkumu závazných stanovisek, jejichž obsah odvolání žalobce napadlo.
3. Žalobce uvedl, že v odvolání proti Společnému povolení napadl obsah závazného stanoviska, které bylo jeho závazným podkladem. Žalovaný napadené stanovisko sice dle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), předložil nadřízenému orgánu s žádostí, aby toto napadené stanovisko změnil či potvrdil, avšak tento orgán místo změněného či potvrzeného stanoviska zaslal dne 16. 9. 2025 žalovanému pouze sdělení pod sp. zn. KUKHK-ZP-2025-25584-4 (dále také jen „Sdělení“), se kterým se žalobce nemohl v rozporu s § 36 odst. 2 správního řádu seznámit ani se k němu vyjádřit.
4. Žalovaný ostatně žalobce v rámci odvolacího řízení v rozporu s § 36 odst. 1 a 2 správního řádu vůbec nepoučil o tom, že může navrhopvat důkazy a vyjádřit své stanovisko. Žalobce tak nemohl na nesprávný a nezákonný postup správního orgánu reagovat a s obsahem Sdělení polemizovat.
5. Z obsahu Sdělení pak vyplývá, že nadřízený dotčený orgán se zřejmě při přezkumu zabýval pouze částí kapitoly 2 původního závazného stanoviska, jehož obsah odvolání žalobce napadlo (tj. pouze částmi Vodní hospodářství, Ochrana ovzduší, Odpadové hospodářství, Lesní hospodářství, Ochrana ZPF a Ochrana přírody a krajiny).
6. Není ale zřejmé, proč přezkum nebyl proveden k ostatním částem tohoto stanoviska, zejména k částem, které odvolání napadlo výslovně (soulad s ÚP, ochrana obyvatelstva), i části, která v něm chybí (dopravní obslužnost a bezpečnost).
7. K absenci posouzení ochrany ptactva a netopýrů v území pak nadřízený dotčený orgán odmítl provést přezkum ochrany těchto veřejných zájmů se zdůvodněním, že v lokalitě dle nálezové databáze ochrany přírody není žádný záznam o výskytu zvláště chráněných druhů, aniž by požádal o doplnění skutkových zjištění stavební úřad. I samotné Sdělení je tedy neúplné a nesprávné.

8. **Druhý okruh žalobních námitek** směřoval k nedostatečnému odůvodnění posouzení námitek žalobce. Tyto námitky žalobce rozdělil do dvou podskupin.
9. **První podskupina** brojila proti paušálnímu potvrzování vypořádání námitek bez vlastních správních úvah, proč se žalovaný ztotožňuje s argumentací stavebního úřadu.
10. Žalobce vytýká žalovanému, že v napadeném rozhodnutí paušálně vypořádává odvolací námitky tím, že je cituje a pak pouze doplňuje, že se jimi již dostatečně zabýval prvoinstanční správní orgán a žalovaný s jeho argumentací souhlasí či se s ní ztotožňuje bez předstření vlastního posouzení či vysvětlení důvodů svého souhlasu či ztotožnění. Konkrétně upozornil na body 8, 10, 21, 17, 18, 26, 36 napadeného rozhodnutí.
11. V bodě 17 napadeného rozhodnutí se žalovaný odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2024, čj. 5 A 137/2000-37. Tento rozsudek specifikuje správný způsob nakládání s vyjádřeními (či stanovisky) dotčených orgánů a správců sítí, tedy že stavební úřad nemá opisovat jejich obsah, ale jasně a stručně popsat skutkový stav, označit důkazy a rozebrat důvody, které jej vedly k rozhodnutí ve věci. Citovaná judikatura tedy žalobci v podstatě dává za pravdu.
12. Obdobně vzbuzuje zdání věcného vypořádání odvolací námitky v bodě 26 napadeného rozhodnutí potvrzení argumentace stavebního úřadu pouhým doplněním skutečnosti, že v blízkosti Záměru je vybudováno Společenské centrum Trutnovska pro kulturu a volný čas – UFFO se závěrem, že v jeho blízkosti budou vznikat některé negativní vlivy (není řečeno které), protože Záměr se stane součástí dopravní infrastruktury v lokalitě, ovšem Záměr nebude tyto (nespecifikované) negativní vlivy působit nebo k jejich vzniku přispívat.
13. Takovou argumentaci považuje žalobce za jednak vnitřně rozpornou, protože předpokládá vznik negativních vlivů z užívání dopravní infrastruktury v lokalitě, ale současně z jejich vzniku vylučuje Záměr, který jako součást dopravní infrastruktury se tím musí podílet i na vzniku negativních vlivů z ní, a jednak v ní zcela chybí odůvodnění, proč dle žalovaného nemůže Záměr ke vzniku negativních vlivů ani přispívat, natož je působit.
14. **Druhá podskupina** brojila proti nedostatkům odůvodnění úvah žalovaného či uplatnění nerelevantních argumentů.
15. V bodě 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval odvolací námitkou, že Společné rozhodnutí rozporně vymezilo Záměr jako dopravní stavbu, která není přístupná pro motorová vozidla, a přitom je veřejnou komunikací, tedy přístupná veřejnosti včetně například provozu bezmotorových vozidel či zvířat. Žalovaný potvrdil vypořádání námitek ve Společném rozhodnutí s doplněním, že Záměr je chodníkem, který je účelovou komunikací a současně samostatnou komunikací určenou pro pohyb chodců.
16. Tím ovšem argumentace žalovaného míří dle žalobce zcela mimo to, co námitka vytýká Záměru, a sice, že vyloučením provozu motorových vozidel z jeho užívání bude nadále zachována možnost značného dopravního provozu na něm, která svými negativními vlivy může přesáhnout míru obvyklou dle místních poměrů a tím neoprávněně rušit užívání sousedních nemovitostí ve spoluvlastnictví žalobce.
17. Dále vytkl žalovanému, že v bodě 10 uvádí, že změnou zpevnění povrchu Záměru došlo ke zmírnění podmínek, aniž by jakkoliv vysvětlil, jakých podmínek se zmírnění týká a v čem spatřuje toto zmírnění podmínek, zejména s ohledem na práva a oprávněné zájmy

Za správnost vyhotovení: R. V.

žalobce. Tato neurčitost argumentace způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

18. Stejnou vadou má trpět závěr žalovaného v bodě 11 napadeného rozhodnutí, že nepovažuje za rozpor podmínky užívání Záměru, že na jedné straně se má stát součástí veřejné dopravního infrastruktury a tím sloužit bez omezení široké veřejnosti pro zajišťování dopravní obslužnosti (což je veřejným zájmem), a současně má být užívání Záměru časově omezeno jako stavby dočasné. Rozpor totiž dle žalobce spočívá v tom, že v rámci ochrany veřejných zájmů nelze jednou započaté naplňování veřejného zájmu bez dalšího zrušit pouhým uplynutím času.
19. V bodě 13 napadeného rozhodnutí odvolání vytykalo, že řízení k povolení Záměru byl stavební úřad oprávněn vést jen z podnětu podané žádosti o povolení Záměru a jen v jejích mezích, a že tedy nebyl oprávněn vést řízení poté, co byl podstatně změněn účel Záměru, a přitom o tuto změnu účelu stavby stavebník řádně nepožádal (podal pouze „Změnu podání“, avšak nikoliv žádost o změnu stavby před dokončením). Tím měl stavební úřad v řízení porušit dispoziční zásadu, neboť pokračoval v řízení o žádosti z úřední povinnosti.
20. V bodě 14 napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí bez dostatečného odůvodnění, že stavební úřad nebyl povinen ve Společném povolení stanovit limitní hodnoty pro provádění Záměru, tedy takto zajistit odpovídající ochranu okolí, ať už veřejných zájmů či práv žalobce.
21. V bodě 19 napadeného rozhodnutí žalovaný nepřípadně vypořádává námitku, že ve Společném povolení chybí odůvodnění, proč je Záměr jako chodník nepřístupný pro provoz motorových vozidel, tím, že předkládá výklad slova chodník jako komunikace určené pouze pro chodce, a současně uvádí vymezení oprávněného okruhu uživatelů chodníku dle § 53 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb. o pozemních komunikacích, které umožňuje užívání chodníku vozidlům inspekce silniční dopravy, vozidlům IZS či obecní policie. Tím je předešlá správní úvaha vnitřně rozporná.
22. Dále žalobce vytkl žalovanému, že v bodě 21 napadeného rozhodnutí předkládá výřez z grafické části geometrického plánu (jako obr.1), který má graficky vymezovat rozsah věcného břemene chůze a jízdy ve prospěch žalobce. Tento podklad však žalobce považuje za nedostatečně podrobný, a proto dle tohoto výřezu nelze přesně vymezit umístění ani rozsah plochy věcného břemene. Totéž platí pro fotografii, kterou žalovaný přiložil do napadeného rozhodnutí (jako obr. 2), a pro výřez ze Situačního výkresu č. C.2 (jako obr. 3). Tyto podklady tak považuje za nepoužitelné.
23. V bodě 22 napadeného rozhodnutí žalovaný dle mínění žalobce uvádí bez bližšího odůvodnění, že z podstaty Záměru vyplývá, že Záměr bude využívat neomezený přístup veřejnosti, čímž vlastně přitakává výtce žalobce, aniž by ji vypořádal.
24. Dále žalobci vadí, že v bodě 24 napadeného rozhodnutí žalovaný předkládá bez bližšího odůvodnění svůj závěr, že realizací Záměru dojde k lepší dostupnosti pozemku ve vlastnictví města (zřejmě stavebního pozemku Záměru), aniž uvádí, zda posouzení této dostupnosti se týká celého pozemku nebo jeho části. Současně uvádí bez bližšího odůvodnění svůj názor, že nepovažuje výšku 6 cm obrubníku nad povrchem chodníku za prudké navýšení mezi sousedními nemovitostmi a Záměrem, aniž by však uvedl výšku obrubníku nad přilehlým terénem, tedy ve vztahu k sousedním nemovitostem. Tím je toto tvrzení nepřezkoumatelné.

Za správnost vyhotovení: R. V.

25. V bodě 26 napadeného rozhodnutí se žalovaný slepě odkazuje na posouzení negativních vlivů Záměru v jeho projektové dokumentaci a přebírá je bez vlastního posouzení.
26. V bodě 27 napadeného rozhodnutí je odůvodnění žalovaného při vypořádání námítky zmatečné či přímo nepravdivé, pokud uvádí, že Záměrem dojde „k mírnému zásahu do pohody bydlení v míře přiměřené místním poměrům“. Tímto vypořádáním žalovaný zcela ignoruje výtku žalobce, že ve Společném povolení chybí spolehlivé zjištění místních poměrů a důkladné poměření negativních vlivů Záměru za účelem zjištění, zda tyto vlivy zjištěnou míru přesáhnou.
27. **Třetí okruh žalobních námitek** směřuje proti neoprávněnému přenosu důkazního břemene na žalobce coby odvolatele.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně (na konci bodů 16, 21, 22 a 24) vytýká odvolatelům, že nedokládají konkrétní specifikaci negativních vlivů nebo relevantní argumentaci ke svým tvrzením. Žalobce však dle svého přesvědčení v odvolání dostatečně vymezil, co ve Společném povolení chybí (většinou odpovídající posouzení negativních vlivů kompletně), a tedy co mu oprávněně vadí ve vztahu k jeho oprávněným zájmům. Pokud snad výtkami nekonkrétnosti či nedoložení tvrzení měl žalovaný na mysli, že žalobce byl povinen předložit požadované úpravy Záměru, které považuje za nezbytné k ochraně jeho práv a oprávněných zájmů, ve stupni podrobnosti projektové dokumentace (tedy období revizního znaleckého posudku), pak tím bez zákonné opory neoprávněně přenesl důkazní břemeno na žalobce ze stavebníka.
29. **Ve čtvrtém (posledním) okruhu žalobních námitek** se žalobce věnoval otázce absence věcného posouzení ochrany práv z věcného břemene.
30. Zdůraznil, že jako úhelový kámen obrany svých práv a oprávněných zájmů od počátku vznáší soukromoprávní námitku, že stavební pozemek Záměru je již podstatně omezen ve využití stávajícím věcným břemenem chůze a jízdy ve prospěch žalobce, a že proto jej nelze paralelně využít pro další činnosti a stavby, které by využívání práv z tohoto věcného břemene jízdy omezily, byť i dočasně, a to jak při užívání Záměru (přestože má být dočasnou stavbou), tak zejména při provádění Záměru, při kterém není nijak adekvátně zajištěna nerušená možnost žalobce chodit či jezdit po stavebním pozemku Záměru za stejných podmínek, jaké odpovídají současným podmínkám a vymezení věcného břemene.
31. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně zrušil, věc vrátil Městskému úřadu Trutnov k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě

32. Žalovaný na některá z žalobních tvrzení reagoval. Předně konstatoval, že v rámci odvolacího řízení požádal Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství dle § 149 správního řádu o závazné stanovisko, neboť odvolací námítky žalobce směřovaly i do části koordinovaného závazného stanoviska ze dne 14. 10. 2024, které vydal Městský úřad Trutnov. Nadřízený dotčený orgán vydal na základě této žádosti Sdělení, které tak má povahu závazného stanoviska. To žalovaný zakomponoval do napadeného rozhodnutí. Připomněl, že pro toto závazné stanovisko neplatí zásada volného hodnocení důkazů, přezkoumat jej lze pouze ve správním soudnictví. Pokud by se tedy žalobce s obsahem tohoto závazného stanoviska seznámil ve smyslu § 36 odst. 3

Za správnost vyhotovení: R. V.

správního řádu a vznesl by proti němu případně námitky, žalovaný by je stejně nemohl v rámci odvolacího řízení sám vypořádat. Musel by opět požádat příslušný dotčený orgán o přezkum závazného stanoviska, tímto postupem by se mohlo odvolací řízení zacyklit.

33. Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečně se všemi odvolacími námitkami. Zdůraznil, že Stavba spočívá v přístupovém chodníku v délce 25 m, šířce 3 m s mlatovým povrchem, tedy nebude při své realizaci ovlivňovat okolí jako např. stavby dálnic, silnic nebo mostních objektů. Stavba se nachází v rušné městské lokalitě, kdy bude součástí její dopravní infrastruktury. Její případné negativní vlivy ale s ohledem na svoji povahu nebude způsobila působit nebo k nim přispívat. Jde o realizaci stavby chodníku, na němž se budou pohybovat chodci.
34. Tvzením, že došlo k porušení dispoziční zásady, se zabýval jak prvoinstanční správní orgán, tak sám žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí. Zabýval se i námitkou, že realizací Stavby může dojít k překročení přípustné míry negativních vlivů na okolí. Přitom žalobce nikdy neuvedl, jaké konkrétní vlivy má na mysli.
35. Za absurdní považoval výtku, že v rozhodnutí neuvedl, že chodník mohou využívat také např. složky IZS. Pokud jde o obrázky č. 1 až 3 obsažené v napadeném rozhodnutí, pak ty žalovaný vybral pro názornost pouze jako demonstrativní výčet grafických výstupů. Jinak je součástí správního spisu projektová dokumentace.
36. Žalovaný tak neshledal žalobní námitky opodstatněnými a navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítnul.
37. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) k věci uvedla, že se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k žalobě.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

38. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s tím žalobce i žalovaný implicitně, osoba zúčastněná na řízení pak výslovně, vyslovili souhlas. Ostatně takový postup umožňuje i ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., o které svoje rozhodnutí nakonec opřel (k tomu v podrobnostech níže).
39. Zaměřil se nejprve na první okruh žalobních námitek, který tvořily zejména námitky procesní povahy. A některým z nich musel dát za pravdu.
40. Z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce podal proti Společnému povolení včasné a přípustné odvolání. Tuto skutečnost ostatně nerozporoval ani Městský úřad Trutnov v Předání spisu se stanoviskem ze dne 21. 5. 2025, kterým dle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis žalovanému coby odvolacímu orgánu.
41. Dále není pochyb o tom, že odvolání obsahovalo mimo jiné také námitky proti Koordinovanému závaznému stanovisku ze dne 14. 10. 2024, sp. zn. 2024/11194/ŽP/REK, čj. MUTN 115814/2024, vydanému Městským úřadem Trutnov, odborem životního prostředí (dále také jen „Koordinované závazné stanovisko“) a tvořícímu jeden z podkladů Společného povolení.
42. Koordinované závazné stanovisko sestává ze dvou kapitol. Kapitola 1. obsahuje závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy. A to jednak závazné stanovisko na úseku Za správnost vyhotovení: R. V.

dopravy na pozemních komunikacích, jednak závazné stanovisko na úseku územního plánování. Kapitola 2. pak obsahuje další stanoviska a vyjádření orgánů státní správy – Vodní hospodářství, Ochrana ovzduší, Odpadové hospodářství, Lesní hospodářství, Ochrana zemědělského půdního fondu, Ochrana přírody a krajiny, Památková péče, Ochrana obyvatelstva. Podstatou těchto vyjádření je vesměs sdělení dotčených správních orgánů, že veřejné zájmy na uvedených úsecích státní správy nejsou Záměrem dotčeny a že tedy vypracování závazných stanovisek není třeba.

43. Odvolání žalobce v části týkající se Koordinovaného závazného stanoviska směřovalo (mimo jiné) bezpochyby také do jeho kapitoly 1., tedy do shora zmíněných závazných stanovisek dotčených orgánů na úseku dopravy na pozemních komunikacích a na úseku územního plánování (viz str. 9 a 10 odvolání).
44. Dle § 149 odst. 7 věty první správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
45. Tak žalovaný postupoval, když se s touto žádostí ze dne 20. 8. 2025 obrátil na Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství. V této žádosti jej výslovně upozornil, že odvolání obsahuje námitky proti shora citovanému Koordinovanému závaznému stanovisku Městského úřadu Trutnov „na str. 9-11 (bod 40 až 44)“.
46. V reakci na tuto žádost pak vydal tento nadřízený dotčený správní orgán dne 16. 9. 2025 Sdělení. V něm se však věnuje pouze problematice dalších stanovisek a vyjádření orgánů státní správy obsažených v kapitole 2. Koordinovaného závazného stanoviska, kdy dospívá k závěru, že stran těchto úseků státní správy není třeba závazná stanoviska vydávat.
47. Krajský soud tak musí dát za pravdu žalobci, že se nadřízený dotčený správní orgán nikterak nevyjádřil k jeho odvolacím námitkám stran těch úseků státní správy, u kterých byla v rámci Koordinačního závazného stanoviska vydána závazná stanoviska – Doprava na pozemních komunikacích, Územní plánování (kapitola 1.).
48. Sám žalovaný považuje Sdělení za přezkumné závazné stanovisko, jak plyne z jeho vyjádření k žalobě, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jej v úplnosti učinil jeho součástí.
49. Toto přezkumné závazné stanovisko je však evidentně neúplné, protože nereaguje na odvolací námitky směřující do prvoinstančních závazných stanovisek (coby součástí Koordinovaného závazného stanoviska).
50. Je pravdou, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, jehož obsah je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný. A že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 1 a § 149 odst. 6 správního řádu). To ale neznamená, že správní orgán poté, co obdrží závazné stanovisko od dotčeného orgánu, jej musí vždy bez dalšího a nekriticky převzít. Výjimku tvoří situace, pokud by závazné stanovisko obsahovalo excesivní či jiné zjevné vady. A to v případě přezkumného závazného stanoviska např. vadu spočívající v tom, že se zjevně nevypořádalo s obsahem všech odvolacích námitek, které směřovaly proti

prvoinstančnímu závaznému stanovisku (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69).

51. Tak jako v posuzovaném případě. Za této situace bylo povinností žalovaného, aby se na nadřízený dotčený správní orgán obrátil s žádostí o doplnění přezkumného závazného stanoviska, nechť posoudí důvodnost všech odvolacích námitek směřujících do obsahu Koordinovaného závazného stanoviska. Tak ovšem žalovaný nepostupoval, obsah Sdělení toliko bez dalšího učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.
 52. Tím ovšem zatížil správní řízení závažnou procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Již toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem by tedy bylo dostatečným pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a jeho navrácení žalovanému k dalšímu řízení.
 53. Nebylo však jediné. Žalobci lze totiž přisvědčit také v tom, že žalovaný pochybil, pokud mu po vypracování Sdělení neumožnil seznámit se s jeho obsahem před vydáním napadeného rozhodnutí a nedal mu možnost se k němu vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Jednalo se přitom o nový podklad opatřený v odvolacím řízení, jehož obsah nemohl být žalobci znám (srovnej např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Ostatně pokud by tak učinil, s největší pravděpodobností by již v této fázi správního řízení bylo shledáno, že se přezkumné závazné stanovisko s obsahem odvolacích námitek směřujících do Koordinovaného závazného stanoviska nevypořádalo v úplnosti.
 54. Žádné obava ze zacyklení, jak ji nastínil žalovaný ve vyjádření k žalobě, přitom nehrozí. Pokud účastník řízení vznesl proti přezkumnému závaznému stanovisku nějaké výhrady či připomínky, vypořádá se s nimi odvolací orgán v odvolacím rozhodnutí. S přihlédnutím k jejich obsahu může také případně požádat o dodatečné vyjádření (v podstatě doplnění přezkumného závazného stanoviska) dotčený nadřízený správní orgán.
 55. Krajský soud proto uzavírá, že mu pro uvedené procesní vady nezbylo, než s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný požádá nadřízený dotčený správní orgán s odkazem na § 149 odst. 7 správního řádu o doplnění přezkumného závazného stanoviska tak, aby reagovalo na všechny žalobcovy odvolací námityky směřující vůči Koordinačnímu závaznému stanovisku. Následně dá žalobci možnost se s obsahem přezkumného závazného stanoviska (případně s dalšími důkazy provedenými v rámci odvolacího řízení nebo s v něm obstaranými podklady) seznámit a vyjádřit se k němu.
 56. S ohledem na shora uvedený závěr se krajský soud nemohl zabývat zbývajících žalobními námitkami, které směřují do obsahu žalovaného rozhodnutí, neboť by tím porušil zásadu subsidiarity správního soudnictví (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 270/2015-48, bod 53). Budoucí podoba rozhodnutí žalovaného, které bude výsledkem dalšího řízení, bude totiž reflektovat obsah doplněného přezkumného závazného stanoviska. Jakékoliv úvahy soudu o zákonnosti současné podoby závěrů žalovaného obsažených v napadeném rozhodnutí by tak byly naprosto předčasné.
 57. Krajský soud ještě považuje za důležité dodat, že podstata žalobních námitek obsažených v prvním žalobním okruhu nesměřovala do otázek zákonnosti Sdělení, ale právě do jeho neúplnosti a nemožnosti žalobce vyjádřit se před vydáním meritorního rozhodnutí k jeho
- Za správnost vyhotovení: R. V.

obsahu. Soud tak neshledal důvod postupovat dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2026 (viz Čl. XI zákona č. 314/2025 Sb. – Přejícná ustanovení). Neposuzoval tak v tuto chvíli zákonnost Sdělení, protože jej shledal neúplným, a to právě ve vztahu k tomu podstatnému, tedy k přezkumu prvoinstančních závazných stanovisek (viz shora). Proto ani nezvažoval jeho zrušení, neboť by to před jeho doplněním bylo rovněž předsčné.

58. Pro úplnost soud dodává, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost, vázány.

V. Náklady řízení

59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně a účelně vynaložených nákladů.
60. Účelně vynaložené náklady řízení na straně žalobce představují jednak zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč** a dále náklady na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif nebo AT“). Zástupci žalobce náležejí odměna za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 4 620 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, tj. **9 240 Kč**; dále mu náležejí 2 režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. **900 Kč**.
61. Zástupce žalobce je registrován jako plátnce DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z uvedené odměny a náhrad ve výši **2 129,40 Kč**.
62. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **15 269,40 Kč**.
63. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
64. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V posuzované věci nebyly u osoby zúčastněné na řízení uvedené podmínky splněny.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. února 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu